

Udskriftsdato: 13. december 2025

KEN nr 9090 af 15/09/1989 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-50-89 om barn - nødkaldeanlæg - walkie- talkie - muskelsvind - hjælpemiddel

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 20527-88

Ankestyrelsens principafgørelse O-50-89 om barn - nødkaldeanlæg - walkie-talkie - muskelsvind - hjælpemiddel

Resume:

Ikke hjælp efter bistandslovens § 58 til walkie-talkie til en 12 årig dreng, der led af muskelsvind.

Kunne ikke betragtes som kommunikationsudstyr, jf. § 41 i hjælpemiddelbekendtgørelsen af 11. december 1986, og i den konkrete

Kassation:

Der er kommet nye regler på området

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 829 af 1. oktober 1992 - § 58

Sagsfremstilling:

Sagsfremstilling: B var født i 1976. I 1985 blev det konstateret, at han led af muskelsvind af typen Duchenne. Lidelsen havde siden været langsomt fremadskridende. Kraftnedsættelsen var specielt lokaliseret til hoftepartiet.

B blev træt, når han skulle bevæge sig over længere strækninger. Han havde derfor fået stillet et udendørs el-drevet køretøj (mini crosser) til rådighed. B kunne nemt vælte på grund af den nedsatte muskelkraft omkring hoftepartiet. Han kunne hurtigt komme op at stå, hvis han var faldet, men han blev hurtigere træt end andre børn i samme alder. Familien boede i et parcelhuskvarter, og der var etableret taxatransport til skole og fritidshjem.

B led desuden af en mild form for epilepsi.

I 1987 søgte familien om hjælp efter bistandslovens § 58 til en walkie-talkie, der kostede ca. 11.000 kr. Det anførtes bl.a., at moderen ikke var tryk ved at lade B alene længe ad gangen, og at en walkie-talkie ville bevirke, at B kunne komme i forbindelse med hjemmet.

Det sociale udvalg afslog at yde hjælp til et walkie-talkieanlæg. Udvalget lagde vægt på, at B var i stand til at forlade sin mini crosser og selv kunne tilkalde andre ved råb. I hjemmet kunne han benytte sig af en telefon, og han havde ikke ekstraordinært behov for opsyn, som nødvendiggjorde brug af det ansøgte anlæg. Udvalget fandt efter forelæggelse af spørgsmålet for Socialstyrelsen, at en walkie-talkie ikke kunne betragtes som et hjælpemiddel efter bistandslovens § 58.

Amtsankenævnet pålagde det sociale udvalg at yde hjælp til køb af et walkie-talkieanlæg til B.

Amtsankenævnet fandt, at et walkie-talkieanlæg i væsentlig grad kunne afhjælpe B's lidelse og lette hans daglige tilværelse i hjemmet, jf. bistandslovens § 58, stk. 1.

Afgørelsen blev anket af det sociale udvalg, som på ny havde drøftet spørgsmålet med Socialstyrelsen, som fortsat havde haft den opfattelse, at walkie-talkien ikke kunne betragtes som et hjælpemiddel.

Ankestyrelsen antog sagen til principiel behandling med henblik på afklaring af spørgsmålet om, hvorvidt et walkie-talkieanlæg som det ansøgte kunne ydes som et hjælpemiddel i relation til § 41 (kommunikationsudstyr) og § 43 (nødkaldeanlæg) i bekendtgørelse nr. 862 af 11. december 1986.

Afgørelse:

En walkie-talkie kunne ikke betragtes som kommunikationsudstyr efter § 41 i bekendtgørelsen af 11. december 1986.

I denne sag kunne en walkie-talkie heller ikke betragtes som et nødkaldeanlæg, således som dette var defineret i § 43 i bekendtgørelse af 11. december 1986.

B opfyldte herefter ikke betingelserne for at få hjælp til anskaffelse af en walkie-talkie efter bistandslovens § 58 og Socialministeriets bekendtgørelse af 11. december 1986.

Betingelserne for hjælp til anskaffelse af en walkie-talkie fandtes heller ikke opfyldt i henhold til Socialministeriets bekendtgørelse af 10. juni 1988, der pr. 1. juli 1988 afløste bekendtgørelsen af 11. december 1986.

Ankestyrelsen ændrede således amtsankenævnets afgørelse.

Den hjælp, der måtte være ydet i overensstemmelse med amtsankenævnets afgørelse, skulle ikke tilbagebetales.